

■ 3 першых вуснаў

ВАЕНГАНДАЛЬ СУЧАСНАГА ПАКАЛЕННЯ

На якія зніжкі ў сферы паслуг могуць разлічваць вайскоўцы і што цікавага прапануецца людзям без пагон?

Рэспубліканскае гандлёва-вытворчае ўнітарнае прадпрыемства «Гандлёва-вытворчае ўпраўленне пры Міністэрстве абароны» не толькі забяспечвае харчаванне вайскоўцаў у салдацкіх сталовых, а і ўвогуле абслугоўвае сацыяльную сферу. А пачыналася ўсё са звычайных падраздзяленняў, створаных у лістападзе 1918 года. Ваенгандаль забяспечваў усім неабходным злучэнні Чырвонай Арміі. Ён існаваў ажно да 1991 года — да таго часу, калі распаўса Савецкі Саюз. Калі ў Беларусі былі створаны свае Узброеныя Сілы, з’явілася ўпраўленне гандлю пры Міністэрстве абароны, якое ў 2004 годзе перайменавалі ў РУП «Гандлёва-вытворчае ўпраўленне пры Міністэрстве абароны». Так, шляхам зліцця некалькіх прадпрыемстваў, узнікла буйная арганізацыя, якую з восені 2012 года ўзначальвае Міхаіл САКОВІЧ.

дзейнічае больш чым 1700 супрацоўнікаў.

— *І яны ўпаўнаважаны задавальняць патрэбы толькі вайскоўцаў?*

— Не зусім так. Мэта прадпрыемства — аказваць гандлёва-бытавыя паслугі як для Міністэрства абароны, так і для іншых сілавых структур, а таксама грамадзян. Напрыклад, каля 90% з усёй колькасці аб’ектаў гандлю і харчавання знаходзяцца па-за тэрыторыямі вайсковых часцей.

(Заканчэнне на 4-й стар.)

■ Конкурс

САЛДАТ ПЕРАМОГІ

У вёсцы Галубіца, што на Петрыкаўшчыне, жыве ветэран Вялікай Айчыннай вайны Пётр Пінчук. Маладым хлопцам ён пайшоў на фронт у ліпені 1944 года. У званні радавога ваяваў у складзе 1 Беларускага фронту, у 1112-м гаўбічна-артылерыйскім палку 172-й гаўбічна-артылерыйскай брыгады разведчыкам, сувязістам-тэлефаністам.

Спаўна звездаў ліха салдат за няпоўны год на фронце. Бачыў разбурэнні і смерць на кожным кроку. Сам неаднойчы быў на валасок ад яе, але адганяў дрэнныя думкі, спадзяваўся на лепшае. Радавала, што хутка канец вайне, што Перамога набліжаецца з кожным днём. Вось ужо і Польшча. Пётр Пінчук удзельнічаў у жорсткіх баях за Варшаву: забіваў пераможцаў, ужо не аднаго падраздзялення, што было невярогодна складана ў такіх умовах. Справіўся! За ўмелыя дзеянні пры фарсіраванні Віслы атрымаў падзяку ад Вярхоўнага Галоўнакамандуючага Савецкага Саюза.

— Аднойчы ў час выканання задання па карэкціроўцы агню артылерыі побач разарваўся фашысцкі снарад, — успамінае Пётр Адамавіч. — Сам не ведаю, як застаўся жывым. Ачунаў, разгроб зямлю і здзівіўся, што вакол ідзе бой, а стрэлаў і выбухаў не чуваць. Галава гудзе, бы лопнуць хоча. Тая кантузія і да гэтага часу нагадвае пра сябе. Слых неўзабаве вярнуўся, але ў галаве час ад часу шуміць.

Давялося юнаму салдату і ў разведку хадзіць па «языках». Падпаўзілі аднойчы да нямецкай траншэі і пачалі пільнаваць. Заўважылі дзіўную карціну: немец хадзіць ад кулямёта да кулямёта і страляе ў ноч. Відаць, страшна яму. Схаваліся яны з таварышамі каля аднаго кулямёта і сталі чакаць. Неўзабаве немец падышоў, пусціў чаргу і стаў мяняць ленту. У гэты момант на яго і наваліліся байцы. Так радавы Пінчук атрымаў першую ўзнагароду — медаль «За адвагу». Той немец, як расказвае ён, гаваркі аказаўся. Спачатку ўсё ёнчыў «Гітлер капут», а калі зразумеў, што будзе жыць, паведаміў важную інфармацыю: ранилі немцы чакаючы на змалоне падмацаванне. На другі дзень Пётр Пінчук разам з аднапалчанамі своечасова занялі зручную пазіцыю і ўшчэнт разграмілі з гармат той састаў. Усё нямецкае папаўненне пайшло на той свет.

— Аднаго разу стаў на варце, ахоўваў гарматы, — расказвае ветэран. — Гэта было зімой. Ноч ветраная і хмарная, але калі-нікдзі ды і месца выгляне. Прыкмеціў нейкую незразумелую цёмную плямуну ўдалечыні. Што за дзіва? Быццам яна крыху раней

была ў іншым месцы. Стаў прыглядацца. Так і ёсць: пераможцаў гэтага пляміна з кожным разам, як хмары закрываюць месяц, бліжэй да нашых пазіцый. Паведаміў начальніку караула. Ціха акружылі тую «плямуну» — скурулі аж трох немцаў! Тыя нават і стрэліць не паспелі. Пасля даведзіліся, што гэта была разведвальна-дыверсійная група праціўніка.

Камандаванне аб’явіла пільнаму вартавому падзяку. Сптрэбіўся ўвесь спрыт палескага хлопца і на Одэры. Неабходна было тэрмінова пракласці сувязь на той бераг. А наш герой не раз плаваў цераз родную прыпяць. Супраць яе Одэр, як прызнаецца былы франтавік, — не скажаць, каб рака, але і не рачулка. Быў сакавік. Лёд ад выбухаў ужо сышоў, пачаўся разліў. Пётр Пінчук вызваўся дабравольцам. Малады быў, спрытны. Знайшоў на беразе тое, што некалі было лодкай, і паплыў, калі сцягнула.

Неабходна было тэрмінова пракласці сувязь на той бераг. А наш герой не раз плаваў цераз родную прыпяць. Супраць яе Одэр, як прызнаецца былы франтавік, — не скажаць, каб рака, але і не рачулка.

— Нязручна было кіраваць той пасудзінай, — працягвае Пётр Адамавіч. — Рукі ня мелі ад сцюдзёнай вады. Стараўся грэбці як мага цішэй, але немцы ўсё ж пачулі. Пачалі страляць, пускаяць асвятляльныя ракеты. Параніла, але ўсё-такі здолее наладзіць надзейную сувязь. Прывязваў цагляныя, і яны цягнулі кабелі на дно, ратуючы ад пашкоджання ўзрывама. За гэта быў узнагароджаны ордэнам Чырвонай Зоркі.

І вось, нарэшце, Берлін! Логава ворага, які адчайна супраціўляўся. Баі шлі на кожнай вуліцы, у кожным доме. Перамогу салдат Пінчук сустраў у шпіталі. 7 мая быў цяжка паранены ў руку: асколкам вырвала з яе кавалек косці. Але, дзякуй Богу, усё абышлося. Праўда, доўга лячыўся: ажно 7 шпіталью змяніў! Хацелі ўрачы адняць руку, але пакрыху яна пачала ажываць, загойвацца. Менавіта ў шпіталі знайшла байца яшчэ адна ўзнагарода — медаль «За ўзяцця Берліна».

...Слухаў уважліва я ветэрана, глядзеў на яго просты твар, напрацаваныя рукі. Гонар адчуў за свой народ, за сваю Беларусь.

Мікалай ЛІТОВЧУК, вучань 10 класа Галубіцкай сярэдняй школы,

Петрыкаўскі раён

■ Прывітанне

Тысячы хлопцаў з усіх рэгіёнаў Беларусі папоўнілі рады Узброеных Сіл, іншых войскаў і войскаў фарміраванняў. Нядаўня прывітанні ўжо прыступілі да засваення армейскай дысцыпліны і вывучэння вайскавай навукі. Неўзабаве да іх далучацца яшчэ некалькі тысяч будучых абаронцаў Айчыны — і войскі будуць поўнаасцю ўкамплектаваны.

А пакуль адпраўка новага папаўнення, прывяжанага на тэрміновую ваенную службу і службу ў рэзерве, — на стадыі завяршэння. Апошнія зборы ў ваенкаматах — і прывітанне, новае жыццё! З якім настроем успрымаюць яго без пляч і хвілін салдаты, карэспандэнт «Звязды» даведлася падчас адной з цырымоній адпраўкі ў ваенным камісарыяце Мінска.

Напрыклад, Вадзім Фралоў ужо і не чакаў, што яго прывядуць у войска. Хлопцу 26 гадоў. Скончыў Магілёўскі дзяржаўны эканамічны прафесійна-тэхнічны каледж, Беларускае дзяржаўнае сельскагаспадарчую акадэмію ў Горках. Апошні час працаваў у Мінску.

— Прывітанне ў армію ўспрымаю як яшчэ адзін этап у жыцці, які неабходна пераадолець, — лічыць Вадзім. — Служыць буду ў зенітна-ракетных войсках, ва Уруччы. Можна сказаць, побач з домам.

Мінчанін Павел Камыш ідзе ў

ЧАС ПАСЛУЖЫЦЬ АЙЧЫНЕ

У армію прызвалі каля 10 тысяч юнакоў, сярод якіх — і рэзервісты

Начальнік галоўнага арганізацыйна-мабілізацыйнага ўпраўлення — намеснік начальніка Генеральнага штаба Узброеных Сіл генерал-маёр Сяргей КУПРЫК:

— *Прывітанні камісіямі гарадоў і раёнаў у дачыненні да грамадзян ужо прынята больш чым 43 тысячы рашэнняў. Прадастаўлена больш за 26 тысяч адтэрміновак, значную частку з якіх (70 %) складаюць адтэрміноўкі для працягу адукацыі.*

Акрамя таго, грамадзянам прадастаўлены адтэрміноўкі па стане здароўя, сямейных абставінах, для атрымання ваенна-тэхнічных спецыяльнасцяў і ў сувязі з ажыццэўленнем дэпутацкіх паўнамоцтваў. У цэлым па Беларусі працэнт прыдатнасці дастаткова высокі.

— Ці будзеце пісаць лісты? — цікавіўся я.

— А як жа! — здзіўляе сваім адказам Сяргей (у сённяшняй арміі пішуць лісты адзіночкі). — Дзяўчына папрасіла, і я ўзяў з сабой некалькі канвертаў, каб, па яе словах, памяць засталася. Я ведаю, што са сродкамі сувязі ў войску ўсё ў парадку: можна тэлефанаваць з таксафона, у пэўны час дазваляюць размаўляць нават па мабільным тэлефоне. Толькі ўсё гэта не тоі! За некалькі хвілін, у абстаноўцы, калі вакол цябе таварышы, наўрад ці выкажаш тое, што хацеш бы. На паперы — зусім іншая справа.

— З Мінска на тэрміновую службу ў выніку будуць прывяжаны каля тысячы чалавек. Акрамя таго, каля 200 юнакоў — на службу ў рэзерве, — зазначае начальнік кірунку ідэалагічнай работы і сацыяльнай абароны ваеннага камісарыята сталіцы Ігар РАДЗІШЭЎСКІ. — Адтэрміноўкі атрымалі каля 4 тысяч мінчан. З іх каля 3 тысяч — для працягу адукацыі, каля 500 — па стане здароўя і столькі ж — па сямейных абставінах. Сярэднестатыстычны малады чалавек, які сёння ідзе ў войска, — здаровы юнак, які свядома разумее неабходнасць службы ў арміі, жадае атрымаць вопыт і вопыт зносін у мужчынскім калектыве.

Усяго на ўкамплектаванне Узброеных Сіл, іншых войскаў і войскаў фарміраванняў Беларусі плануецца адправіць каля 9 тысяч чалавек. Акрамя таго, для праходжання службы ў рэзерве — да тысяч юнакоў. Упершыню за апошні час рэзервістаў сталі прывізаць вясной: звычайна гэта адбываецца падчас восенскай прывізацыйнай кампаніі. Хутчэй за ўсё, гэта адзінаквы выпадак,

які не стане сістэмай. Як патлумачылі ў Міністэрстве абароны, сёння адпраўка на службу ў рэзерв звязана з неабходнасцю падрыхтоўкі спецыялістаў па асобных ваенна-ўліковых спецыяльнасцях.

Згодна з дырэктывай Генеральнага штаба ад лютага 2014 года,

Упершыню за апошні час рэзервістаў сталі прывізаць вясной: звычайна гэта адбываецца падчас восенскай прывізацыйнай кампаніі. Хутчэй за ўсё, гэта адзінаквы выпадак, які не стане сістэмай.

для праходжання службы ў рэзерве ў першую чаргу падлягаюць маладыя людзі са складаным сямейным становішчам, якія па гэтай прычыне не маюць адтэрміноўку ўвогуле ад прывізу, высокакваліфікаваныя супрацоўнікі арганізацый, дзяржавы і культуры пры ўмове наяўнасці хадаініцтва кіравання ў адрас прывізацыйных камісій. Таксама на службу ў рэзерв могуць разлічваць педагогічныя супрацоўнікі з вышэйшай адукацыяй пры наяўнасці мясцовых выканаўчых і распарадчых органаў у сферы адукацыі, грамадзяне, якія атрымліваюць адукацыю ў заочнай форме навучання. Падобныя рашэнні прымаюцца ў індывідуальным парадку.

Вераніка КАНЮТА. Фота Тараса ШЧЫРАГА

На фота: імгненні прывізацыйнай кампаніі.

■ Музычныя матывы

МЫ, ВАЙСКОВЫЯ АРТЫСТЫ...

Беларускія песні і танцы гучалі на астраханскай зямлі

Акадэмічны ансамбль песні і танца Узброеных Сіл у межах праграмы «Рэха мінулай вайны», прысвечанай 70-годдзю вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў, аб’ездзіў большасць вайсковых часцей і гарнізонаў, абласныя і раённыя цэнтры рэспублікі. Ваенныя артысты — частыя госці і за майой. Праўда, у Астрахані, адкуль нядаўна вярнуліся, адзін з вядучых музычных калектываў краіны быў упершыню.

У паўднёвай фарпост Расіі, які яшчэ называюць каспійскай сталіцай, трапілі па запрашэнні губернатара Астраханскай вобласці. Даведаўшыся пра беларускі ансамбль, аналагаў якому ў іх не існуе, нашы суседзі захацелі пабачыць усё на свае вочы. Неўзабаве знайшлася і нагода

— Дзень яднання народаў Беларусі і Расіі. Засталося толькі дабрацца. Але і тут, як кажуць, карта лягла: беларускія лётчыкі якраз ляцелі на вучэнні ў Ашулук, што ў расійскім маштабе непадалёк ад Астрахані. Узлялі з сабой і ваенных артыстаў.

— Напярэдадні 70-годдзя Вялікай Перамогі і ў год 70-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў вельмі важна ўмацоўваць адносіны паміж славянскімі народамі, — зазначаў кіраўнік ансамбля палкоўнік Уладзімір ВАРАПАЕЎ.

— Штогод у рамках ваенна-патрыятычнага праекта калектывы выступаюць не толькі на канцэртных пляцоўках краіны, але і па-за яе межамі. Мы заўсёды імкнёмся паширыць сваю геаграфію, якая так немалая за 75 гадоў існавання калектыву. І вельмі прыемна, што гэтую патрыятычную ніць, якая звязвае нашы народы, ня-

се, у большасці сваёй, моладзь, якой у калектыве становіцца ўсё больш.

Песні і танцы беларускіх вайскоўцаў прыйшліся астраханцам даспадобы. Асабліва калегам — маракам Каспійскай флатыліі, якая там базіруецца. Задача стаяла не з лёгкіх: патрэбна было паказаць такую праграму, дзе б спалучаліся тэмы Вялікай Айчыннай вайны, сучаснай беларускай арміі і абавязкова, нашай Радзімы.

Як расказала памочнік мастацкага кіраўніка калектыву Ганна СЦЕПАНКОВА, канцэртная праграма змянялася з улікам той катэгорыі глядача, якая была ў канцэртнай зале. «Калі мы ведалі, што там будзе больш ветэранаў, то прысвячалі асноўны нумары Вялікай Айчыннай вайне, — расказала яна. — А палкоўнік падчас канцэрта ў Доме Каспійскай флатыліі асноўнай

аўдыторыяй з’яўляліся маладыя маракі, адпаведна, змянілася і праграма, у якую былі ўключаныя песня «Экіпаж», знакаміты ўсім флотці танец «Яблычка».

— Мы адзін з прафесійных калектываў, які за апошнія 30, а то і больш гадоў, наведваў Астраханскую вобласць, — падкрэсліла адміністратар ансамбля Ала СУШЧ. — Адбыўся анішлаг: апладысмантамі сустракалі кожны нумар, ім жа яго і праводзілі. Ансамбль унікальны тым, што ён уздымае такі пласт песеннай і танцавальнай культуры, чаго няма ні ў адным іншым прафесійным калектыве, тым больш вайсковым. Невыпадкова наш рэпертуар успрынялі нават прадстаўнікі маладога пакалення, не кажучы ўжо пра ветэранаў: для іх нашы выступленні былі бальзамам для душы.

Адным словам, Акадэмічны ансамбль песні і танца Узбро-

еных Сіл на астраханскай зямлі прымалі выдатна. А па-іншаму і быць не магло: у Беларусі лектывы займае адну з лідзіруючых пазіцый. 150—160 канцэртаў у год, абнаўленне рэпертуару амаль на 90% за апошні час, сярэдні ўзрост артыстаў — 30 гадоў. А не ўспрымаць маладосць і прыгажосць амаль немагчыма. А калі яны яшчэ мяжуюць і з прафесіяналізмам...

— Тэма Вялікай Айчыннай вайны ў Расіі ўспрымаецца на такім жа высокім узроўні, як і ў нас, — дадала Ганна Сцепанкова. — Выконвалі «Смуглянку» ці «Кацшош» — спявала ўся зала. Загучала песня «Дзень Перамогі» — усё ўсталі. Вельмі цёплы расійскі глядач. І не таму, што мы суседзі, а таму, што ім падабаецца тое, што адбываецца на сцэне. У артыстаў такая прафесія, калі ўсё тое, што пра нас расказвалі

дагэтуль, трэба пацярпаць справай. Я заўсёды кажу: мы не проста артысты, мы артысты, якія прадстаўляюць сваю краіну, па нас мяркуюць аб нашай дзяржаве.

У межах далейшага супрацоўніцтва чакаецца і візіт у адказ: у хуткім часе Дзяржаўны ансамбль песні і танца Астрахані наведае з гастролімі Беларусь. Магчымы і сумесны канцэрт двух ка-

лектываў, што будзе сведчыць аб працягу культурных сувязяў і замацаванні плённага супрацоўніцтва, нават сяброўства.

Вераніка КАНЮТА